

Het is niet wat het lijkt

Tamara Haagmans

Auteur: Tamara Haagmans

Coverfoto: Roy Wanders Photography and film

Auteursfoto: Roy Wanders Photography and film

Coverontwerp: i.s.m. Coriovillum

ISBN: 9789462541986

© Tamara Haagmans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1

Zie je dat meisje daar liggen? Daar ja. Op de grond, met haar benen om die kerel heen? Ze probeert om hem weg te duwen, maar het lukt haar niet. Daar ja. Dat meisje met die grote ogen. Nou, dat ben ik dus. Sanne, aangenaam. Ik ben 24 en mijn leven is tot nu toe nog niet veel soeps geweest. Ik ben niet, zoals ik vroeger hoopte, getrouwd met een prins, ik ben dus ook geen prinses geworden. Ik ga niet elke dag met een koets naar mijn werk en ik heb ook geen drie kleine prinsesjes die mij de liefste moeder van de wereld vinden. Allemaal dingen die ik laatst las in een schriftje van school waarin ik antwoord moest geven op de vraag 'Wat wil jij worden als je groot bent?' Ik ben groot. En wat heb ik bereikt? Ik heb een leuke baan, maar het is niet wat ik wil. Mijn grootste droom? Ik wil schrijfster zijn als ik groot ben! Ja echt. Van zo'n ding als wat jij in je handen hebt. Van papier het liefst, al gaat een digitaal boek ook nog wel. Ik lees, ik schrijf, ik adem en ik lééf boeken. Geen dag gaat er voorbij dat ik niet een boek oppak, en het is dat ik ook gehecht ben aan eten en een dak boven mijn hoofd anders gaf ik mijn baan met alle liefde op om 24 uur per dag te schrijven. Om niets anders te doen dan alleen letters uit mijn toetsenbord jagen en mensen meenemen naar een andere wereld voor een paar uurtjes. Maar omdat dat er nou eenmaal niet in zit werk ik bij Shooters. Nee, dat moet je niet verwarren met HOOTERS, waar allemaal van die strippers werken met dikke tieten, want ik heb het over SHOOTERS. Gewoon, een leuke plek om uit te gaan, maar zonder halfnaakte serveersters met strandballen in hun topje.

Als dat wel zo was, dan was ik er echt nooit aangenomen. Waar was ik ook alweer? Oh ja, boeken. Ik heb na jaren mijn best doen, na 100 manuscripten te hebben verzonden en 99 afwijzingen te hebben gekregen, eindelijk een keer 'beet'. Nou ja, beet, ik mag langskomen bij een uitgever. En daarmee ben ik al verder dan ik de eerste 99 keer ben gekomen. Misschien lukt het me dit keer wel om iemand te overtuigen dat ik echt leuk ben. En dat ik het echt verdien om een boek te schrijven. En dat mijn boek gewoon goed is. Ik heb er echt alles voor over om een boekwinkel in te lopen, en daar dan MIJN boek op een plank te zien staan. Niet groen van jaloezie te zijn om het boek van een kennis van me te zien liggen op diezelfde plank, waar het mijne niet ligt. Afgelopen met strontjaloers kijken naar foto's van boekenbeurzen (waar ze mag signeren) en boekenfeestjes (waar ze gewoon mag zijn omdat ze een boek heeft geschreven). En het gaat me lukken ook. Dat weet ik zeker. Het maakt me niet uit met wie ik daarvoor naar bed moet, maar dat boek komt er. (Oh, nee, wacht even, mijn moeder leest dit natuurlijk ook he? Sorry mam, ik bedoel het niet zo. Wil je de volgende regel even overslaan? Dank je!) Natuurlijk meen ik het wel, maar dat hoeft mijn moeder niet te weten! Maar goed, terug naar mij. Op de grond. In de sportschool. Onder die zwetende man...

2

“Laat me LOS!” Ik gil het zo hard als ik kan, vastbesloten om het steenharde lichaam dat me in bedwang houdt van me af te wurmen. Het zweet sijpelt uit elke porie van mijn lichaam en zorgt ervoor dat ik net iets glibberiger ben dan hij verwacht, want als hij mijn bovenarm wil pakken verliest hij zijn grip en met een snelle beweging rol ik ons om en zit ik op zijn stevige borstkas die snel op en neer gaat. “Je gaat vooruit Sanne,” mompelt hij. “De laatste keer had je een half uur langer nodig voor je bovenop zat.” Ik kijk triomfantelijk neer op het gezicht van mijn vriend. “Ik leer van de beste,” zeg ik hijgend en laat me nog eens extra hard voorover vallen. Dan een schreeuw in mijn oor waardoor ik mijn concentratie verlies en voor ik het weet lig ik weer onderop, met Dennis’ lichaam bovenop mij. Mijn handen pint hij op de vloer naast mijn hoofd. “Maar je moet alleen niet zo verwaand worden en nooit je focus verliezen, want dan krijg je dit soort geintjes,” zegt hij lachend. Als ik in zijn blauwe ogen kijk en naar zijn mond, die vlak boven de mijne hangt, schiet ik in de lach. Eeuwig zonde dit. Dennis laat mijn handen los en met een sierlijke beweging springt hij op. Mijn blik valt op zijn heerlijke lichaam. Op zijn stevige billen en op zijn sixpack. Hij zit elke dag minstens twee uur in de sportschool, maar dat is ook wel te zien. Zijn spieren zijn keihard en zijn lichaam lijkt zo weggelopen uit een Calvin-Klein reclame. Nergens zit een grammetje vet en zijn blonde haar dat in krullen om zijn gezicht valt is net iets te lang, maar dat staat hem wel. Ik verdenk hem ervan dat hij ook onder de zonnebank gaat,

want dat prachtige gebronsde kleurtje van hem krijg je ook niet zomaar. Tel daarbij op dat hij felblauwe ogen heeft en het lekkerste kontje dat je ooit gezien hebt en je kunt je voorstellen waarom ik, toen ik hem leerde kennen, echt meteen smoorverliefd op hem was. Ik werkte toen al bij Shooters en ik vergeet die dag echt nooit meer. Ik had net een hele fles Bacardi op de grond laten vallen en zat op mijn knieën achter de bar met een doekje om alles op te ruimen, toen ik hem hoorde vragen: “Kan ik hier ook wat te drinken krijgen, of moet ik het zelf maar pakken? Is daar iemand?” Een beetje geërgerd kwam ik omhoog, mijn handen vol scherven, zwetend en mijn haar door de war. Ik wilde een opmerking maken als ‘Ik heb maar twee handen’ toen ik in de mooiste blauwe ogen keek die ik ooit had gezien. Ik was op slag verliefd. Liefde op het eerste gezicht. Vuurwerk en vioolmuziek die al het geroezemoes in de bar leken te laten verstommen. “Oh, het spijt me, ik had je niet gezien,” zei die blonde engel, met een zangerige maar tegelijk ook heel mannelijke stem. Zijn lach was onweerstaanbaar, zijn rechte witte tanden oogverblindend. “Doe mij een BaCo, dat wil zeggen, als je nog een fles ergens hebt staan en ik het niet van de vloer hoeft te likken.” Onbegrijpend keek ik hem aan, tot hij met een knipoog wees op de scherven in mijn hand. Ik schudde mijn hoofd om mijn verdoofde hersenen weer wakker te maken. Tijd om terug naar de werkelijkheid te komen. “Ik heb nog een fles! Ik ga hem meteen halen,” stotterde ik, als een vijftienjarig meisje dat oog in oog staat met haar idool. Alsof ik vleugels had gekregen haastte ik me naar achteren. Ik gooide de scherven in de emmer die we om

die reden in de hoek hadden staan en glipte door de klapdeuren om even later met een fles Bacardi weer terug te lopen naar mijn klant. Ik scande snel de omgeving. Hij leek alleen te zijn, en het feit dat hij maar één drankje wilde, was ook wel een goede aanwijzing dat er geen vriendin bij hem was. (Oké, dat wilde niet zeggen dat hij er geen had, maar tijd genoeg om daar achter te komen als hij alleen was.) In de spiegel achter de bar probeerde ik zo onopvallend mogelijk mijn haar te fatsoeneren en de plukken achter mijn oren te duwen. Verder dan een ontplofte bom kwam ik niet. En dan geen seksbom, gewoon een ontplofte bom. Uitstekende pieken en losse flodders. Hier was niet veel meer van te maken dus berustend in het feit dat ik geen femme-fatale indruk op hem zou maken, mixte ik zijn drankje en liep ermee naar hem toe. Ik probeerde net iets meer dan normaal met mijn billen te schudden en mijn borsten naar voren te drukken. “Kom je hier vaker?” probeerde ik flirtend, toen ik het glas voor hem neerzette en hem diep in zijn ogen keek. Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan terwijl ik het zei, maar het was al te laat. De woorden waren mijn mond al uit, en jammer genoeg voor mij had hij het ook in de gaten. “Denk je niet als ik hier vaker zou komen dat jij me dan vaker gezien had?” Hij knipoogde naar me. “Je weet wel, omdat jij hier werkt en zo?” Mijn knieën knikten toen hij naar me lachte. Het enige dat ik kon denken was: “Oh shit.” Ik probeerde de situatie nog te redden door mijn schouders op te halen en te zeggen: “Ik onthoud heus niet elk gezicht dat hier binnenkomt, weet je wel hoe druk het hier is?” Maar toen dát over mijn lippen was, had ik er al meteen spijt van toen ik

hem om zich heen zag kijken. Juist ja. Zo'n opmerking maken als er drie mensen in de zaak zitten is net iets voor mij. Zijn wenkbrauw schoot een beetje spottend omhoog, maar hij besloot zijn woorden in te slikken. "Maar om antwoord op je vraag te geven, ik ben hier net komen wonen en was een beetje op verkenning in de buurt toen ik dit kroegje hier tegenkwam. En ik dacht, waarom niet, kan ik misschien meteen wat leuke mensen leren kennen." Ik bloosde toen hij het zei. Ik denk dat ik me toen gevlaid en aangesproken voelde, want een andere verklaring voor wat er toen gebeurde heb ik niet. Hij boog zich voorover, in mijn richting en wenkte me met zijn hoofd om dichterbij te komen. Zie je wel! Ik had het me niet verbeeld! Ik boog mijn hoofd ook voorover en zag zijn lippen steeds dichterbij komen. Als ik naar de rest van zijn gezicht had gekeken in plaats van alleen naar zijn mond, dan had ik misschien de blik van afgrijzen in zijn ogen gezien. Dan had ik mezelf misschien nog kunnen tegenhouden en dan had ik niet iets gedaan waarmee hij me nú nog pest en wat ik nu nog op elk feestje moet aanhoren. Maar goed, ik deed niets van dat alles en ik voelde me verrukt dat hij hetzelfde voelde als ik en mij ook wilde zoenen. Het hele gênante moment duurde natuurlijk maar twee seconden, maar voor mij voelde het als een eeuwigheid toen hij zijn hoofd, als door een wesp gestoken, wegtrok. En me aankeek alsof ik een grote drol was die daar midden op de bar lag. Ik kan het niet anders uitdrukken. Zijn ogen waren groot, en zijn wangen net zo rood als mijn hele hoofd waarschijnlijk was. "Eh, het spijt me... maar..." stamelde hij. "Ik denk dat ik je de verkeerde indruk heb gegeven, ik wilde alleen iets

vragen.” Ik probeerde zo cool mogelijk te doen. “Ja, en ik wilde alleen maar dichterbij komen zodat ik je kon horen.” We wisten allebei dat dat niet was wat er gebeurde, maar hij was zo lief om het te vergeten of in elk geval te negeren. Ik geloof dat ik vanaf dat moment verkocht was. Ook toen hij zei: “Ik wilde eigenlijk vragen waar de homo’s hier in de stad uitgaan.” Toen realiseerde ik me dus dat het niet aan mij lag maar aan het vrouwelijke geslacht in het algemeen. “Het kon ook niet anders,” mompelde ik. “Als ze te mooi lijken om waar te zijn, zijn ze dat meestal ook.” Hij glimlachte alleen maar en haalde zijn schouders op zonder er verder woorden aan vuil te maken. Maar sinds dat moment waren we onafscheidelijk. Ik vertelde hem waar de homo’s hier in de stad meestal te vinden waren, of nou ja, waar ze uitgaan en hij leerde mij hoe ik me het beste kon kleden en mijn zwakke punten kon verdoezelen, iets wat toch wel een van zijn grootste hobby’s was. Ik liet hem de leukste boetiekjes zien en winkeltjes waar je uren kon rondlopen en shoppen en hij nam mij mee naar de sportschool. Ik haalde hem over om samen op de bank een film te kijken en hij sleurde mij mee om te gaan hardlopen in het park. En zo zijn we nu het typische schoolvoorbeeld van beste vriendinnen. Onafscheidelijk en binnen onze bescheiden vriendengroep hebben ze het zelfs over “De Siamese tweeling.” Mijn vriendjes kwamen en gingen maar het werd nooit serieus en Dennis had geen vriendjes, of hij stelde ze gewoon niet aan mij voor en besteedde zijn spaarzame vrije uurtjes die hij niet bij mij was, aan hen. Wat ook de reden was, we werden twee handen op een buik, Dennis en ik.

3

Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd met zijn Playboy-handdoek die ik hem voor de grap voor een van zijn verjaardagen heb gegeven. “Drankje doen?” vraagt hij en hij houdt zijn hoofd een beetje scheef. “Ik zou wel willen, maar ik moet nog douchen en ik heb vanmiddag die afspraak met die uitgever.” Terwijl ik het zeg groei ik bijna een meter van trots. Het komt over mijn lippen alsof ik al jaren niets anders zeg, maar in werkelijkheid rommel ik al bijna tien jaar wat aan met manuscripten en wedstrijden en allerlei manieren om maar in the picture te komen bij een uitgever. En voor het eerst is het me gelukt iets te schrijven waar iemand ook echt iets in ziet. Tenminste, ik hoop dat het gesprek met die uitgever wil zeggen dat hij er iets in ziet. Ik ben niet bekend genoeg in het wereldje om te weten of je dan meteen met een contract in je zak de deur uit gaat, maar ik hoop het natuurlijk wel. Het zou zo lullig zijn als die man me langs laat komen om te vertellen dat hij liever iets over geesten uitgeeft en of ik dat misschien heb. Dennis slaat met zijn nog vochtige handdoek op mijn kont. “Fijn is dat. Eén reactie van een uitgever en ik ben meteen van mijn eerste plaats afgestoten.” Hij kijkt er heel verdrietig bij, maar ik ken hem goed genoeg om te weten dat het allemaal maar flauwekul is. Dennis leeft om mij te klieren. “Om het goed te maken zal ik, als ik iets weet, meteen iets laten horen en dan kunnen we daarna een drankje doen, zo beter?” Hij lacht. “Deal!” Ik maak me uit de voeten richting de douches en na een snelle douche schiet ik in de kleren die ik heb gekocht speciaal voor mijn gesprek. Ik

heb ze samen met Dennis gekocht en ondanks dat ze een gat in mijn budget hebben geslagen, waardoor ik de komende maand waarschijnlijk alleen droge spaghetti zonder saus kan eten, zijn we het erover eens dat het dat geld meer dan waard is. Ik strijk liefkozend over het jurkje en geniet van hoe de stof tegen mijn hand voelt. Ik sport sinds enige tijd drie keer per week met Dennis maar ik hou ook heel erg van eten, waardoor ik iets meer vormen heb dan me lief is. Let goed op: Ik noem het vormen, maar eigenlijk bedoel ik rollen. Ik vind alleen vormen veel liever klinken. Zo ben ik. Goochelen met woorden en alles beter laten klinken dan het eigenlijke woord doet. Ik hoef me vandaag niet druk te maken, of het nou vormen of rollen is, want daar heb ik met dit jurkje helemaal geen last van. Het zit strak op de juiste plekken en het duwt en lift waar dat het hardst nodig is. Ik heb een getailleerd jasje erbij gekocht dat zorgt dat het netjes is wanneer dat nodig is maar sexy wanneer ik het jasje uit doe. Dennis heeft me ook overgehaald om ontzettend dure lingerie te kopen, van de soort dat je aantrekt om het uit te laten trekken. “Je voelt je sexy als je dit draagt en dat straalt je ook uit,” was zijn redenatie. Het geheel is afgemaakt met een brede riem die mijn borsten nog meer omhoog duwt en een figuurcorrigerende panty met een subtiel glittertje. Alles drukt, duwt, pusht en perst maar toch zit het niet strak of ongemakkelijk. Ik loop zelfverzekerd op de net iets te hoge pumps met de gouden gesp. In de spiegel kijk ik nog eens naar mezelf als ik voorzichtig en subtiel wat make-up opbreng en een beetje van mijn dure parfum achter mijn oren spuit. Zonder Dennis zou ik waarschijnlijk gekleed in een

spijkerbroek gegaan zijn, maar hij was van mening dat ik op moest vallen. “Je moet hem omver blazen,” zei hij. “Zorgen dat hij aan je lippen hangt als je over je boek gaat vertellen. Zorgen dat hij zoveel borst onder zijn neus krijgt dat hij als je weg bent, niet eens meer weet waar je boek over gaat, alleen dat hij het per se wil uitgeven, alleen maar zodat jij terug komt voor een volgende afspraak.” Op dat moment moest ik nog lachen om zijn enthousiaste reactie. Dennis is ook de enige die mijn boek gelezen heeft voor het naar die uitgever ging en de enige die commentaar heeft kunnen geven. Als ik mijn sporttas schuldbewust in een kluisje duw, mompel ik in mezelf dat ik die écht moet gaan halen vanavond om mijn sportkleren te wassen, maar omdat ik meteen doorga, moet ik ze hier laten. Achter me klinkt ineens een schel fluitje en ik draai me om. Ik sta alweer klaar om een scherpe opmerking te maken, als ik Dennis zie staan, met een grote lach op zijn gezicht. “Jezus meid!” Hij maakt een rondje in de lucht met zijn vinger, als teken dat ik me om moet draaien. “Die man is gek als hij niet meteen aan je voeten ligt!” Ik moet erom lachen. Wat weet Dennis nou van mannen die op vrouwen vallen? Hij omringt zich dag in, dag uit met de ergste nichten die je je maar kunt bedenken.

Ik geloof niet dat ik hem ooit heb gezien met een vriend. Ik bedoel, nou ja, verliefd. Misschien doen homo's dat niet, hand in hand zitten of hand in hand lopen, of in het openbaar affectie tonen, maar zo wel, is Dennis echt een uitzondering. Niettemin heb ik wel genoeg van zijn vrienden en kennissen gezien om te weten dat hij niet veel hetero's kent. Ik steek mijn duim omhoog en controleer nog een laatste keer in mijn

handtas of ik alles bij me heb. Dan stap ik zelfverzekerd naar buiten waar de taxi, die ik belde voor ik ging douchen, al staat te wachten. Misschien een beetje decadent, maar ik durfde in deze kleding niet in de bus te stappen. De chauffeur kijkt in zijn spiegel en grijnst naar me. Ik mompel het adres waar ik heen moet en kijk dan ongeïnteresseerd uit het raam. Ik hoop dat hij gewoon zwijgt en gelukkig voelt hij wel aan dat ik niet in de stemming ben voor een gesprek. De straten, verkeerslichten en fietsers schieten aan mijn oog voorbij en een paar minuten later stap ik zenuwachtig uit. Ik betaal de chauffeur door het open raampje en vervloek mezelf in gedachten dat ik mijn jasje nog niet dicht had, waardoor ik hem een langere blik gun op mijn borsten dan eigenlijk de bedoeling was. Je ziet nog net een kanten randje van de dure bh en ik ruk, harder dan de bedoeling was, het jurkje omhoog. Zijn verlekkeerde blik zegt meer dan genoeg. Dan draai ik me nuffig om en zie de etalage van een boekwinkel voor mijn neus. Ik kan me niet inhouden en kijk verlangend naar de boeken die daar op een stapeltje liggen achter het glas. Binnenkort loop ik hier voorbij en dan ligt mijn boek hier, neem ik me voor. Was het allemaal maar zo simpel. Ik moet eerst dit gesprek eens overleven. Ik kijk peinzend om me heen, het zou hier toch ergens moeten zijn? Op zoek naar een straatnaambordje loop ik de hoek om en de adem stukt me nu werkelijk in de keel. Voor me rijst een hoog gebouw op, van de soort dat je in New York ziet. Niet dat ik ooit in New York ben geweest, maar ik bedoel... de soort die je daar altijd op tv ziet. Ik kijk ook gewoon tv soms, weet je. Veel staal, veel glas en donkere stenen. Een groot koperen bord met de naam

van de uitgever op de gevel, tussen allemaal andere naamborden. Mijn hart klopt inmiddels in mijn keel en als het niet altijd mijn grootste wens was geweest om een boek uit te geven, was ik nu omgedraaid en naar huis gegaan, had ik Dennis gebeld, mijn schoenen uitgeschopt en was ik met een knot in mijn haar op de bank gaan hangen met een pot ijs en een film. “Kom op!” Ik spreek mezelf moed in. “Die man zit binnen op je te wachten, met een contract op tafel waar jij een krabbel op moet zetten en als je nu niet naar binnen gaat, dan gaat een of ander trutje met een zelfhulpboek of zo aan de haal met jouw contract.” Mijn peptalk helpt niet echt, ik voel de zenuwen nog steeds door mijn lichaam razen als een raceauto over het circuit en stap dan vastbesloten naar voren, door de glazen draaideur, de enorme imposante hal in. De marmeren vloer ziet er ook uit of hij uit een film komt en de portier, die achter de balie zit en me aankijkt alsof hij ziet dat ik hier niet thuishoor, ook. Ik zie hem naar de telefoon op zijn desk grijpen. Hij zal wel bellen met de beveiliging dat er een iemand door de hal loopt die er niet hoort. Of erger nog. In deze kleding zou ik met een beetje fantasie door kunnen voor een hoertje, dat op zoek is naar klanten in een duur kantoorgebouw. Dan realiseer ik me dat ik gewoon een afspraak heb. Ik hoef nergens bang voor te zijn. Ik pás hier misschien niet maar ik hóór hier wel. Ik heb een afspraak! Knipogend naar de portier loop ik naar de liften toe en mijn vinger gaat langs de lijst met bedrijven die in het gebouw zitten. Misschien had ik dat beter thuis kunnen uitzoeken, maar het is niet anders. “FunBooks, vierde verdieping,” mompel ik in mezelf en wacht tot de lift verschijnt en de

deuren opengaan, en dan stap ik naar binnen. Ik heb echt een grafhekel aan liften. Allemaal omdat ik een keer ben blijven hangen tussen de tiende en de elfde verdieping van het ziekenhuis. Er was niets aan de hand met mij, het was gewoon bezoekuur, maar toen ik eindelijk na tien minuten eruit kon konden ze mij bijna aan de beademing leggen, zo overstuur was ik. Naar de vierde verdieping met de trap op deze schoenen staat bijna gelijk aan naar het ziekenhuis gaan, dus besluit ik me voor deze keer eroverheen te zetten en haal diep adem, voor ik op de glimmende ronde knop met de vier erop druk. Ik voel de ogen van de portier nog steeds in mijn rug. Geheel overbodig en een stuk harder dan nodig is ram ik ook maar op de 'deuren sluiten'-knop zodat ik me in elk geval niet ook druk over hem hoeft te maken. Ik heb nauwelijks tijd om adem te halen en mezelf tot de orde te roepen als de deur alweer open schuift en ik op de vierde verdieping sta. Een heel erg lége vierde verdieping. Als ik de lift uitstap sta ik voor een mooie houten balie, met een computer, een nog dampend kopje koffie en een telefoon, maar verder niemand. Langs de muur staan een paar designstoelen. Ik heb niet veel tijd meer, en ik wil dus echt niet te laat komen. Nergens een receptioniste te zien, en ik heb nog maar drie minuten voor mijn afspraak. Ik sla mijn benen over elkaar en trommel met mijn vingers op mijn knie. Ik tik met mijn voet op de vloer en ik steek mijn wijsvinger in mijn mond om op mijn nagel te bijten. Dan sta ik toch maar weer op en probeer: "Hallo?" Er komt geen reactie. Achter de balie loopt een gang en alle deuren zijn voorzien van keurige naambordjes. Ik twijfel. Wachten tot er iemand komt en hopen dat die binnen twee

minuten komt? De gang in lopen en onaangekondigd naar mijn afspraak? Het is kiezen tussen twee kwaden en na een laatste blik op mijn horloge neem ik het besluit. Dan maar onaangekondigd en er het beste van hopen, alles is beter dan te laat komen. Ik loop voorzichtig, voetje voor voetje, de gang in, alsof elk moment iemand aan kan komen rennen om me tegen te houden. Waar maak ik me druk om? Ik heb alle recht om hier te zijn en ik heb gewoon een afspraak met Meneer Huizing. Dat herhaal ik in mezelf bij elke deur waar ik langsloop. Allerlei namen passeren de revue, maar Huizing zie ik nergens. Zelfs niet als ik bij het laatste kantoor kom. Wat nu? Ik kijk de lange gang door. Misschien aan de andere kant. Ook daar kan ik nergens een bordje ontdekken met de naam die ik zoek, maar ik zie wel een kamer zonder bordje. Dat zal hem dan wel zijn. Even aarzel ik en mijn hand zweeft in de lucht boven de deur. Ik haal diep adem. Ik wil een contract! Ik wil een boek! Ik knijp mijn ogen dicht en klop stevig op de deur. Even hoor ik niets en dan een diepe stem, met een behoorlijke chagrijnige ondertoon, die me toebijt: “Wat begrijp jij niet aan het zinnetje, HET KOMENDE UUR EVEN NIET STOREN?”

4

Als ik me nu nog omdraai, op het stoeltje naast de lift ga zitten en me niet verroer tot iemand me komt halen kan ik het misschien nog redden. Krijg ik misschien toch nog een kans en... De deur vliegt open. Mijn adem stukt. Een man met een sportbroek aan en ontbloot bovenlijf, staat daar zwetend in de deuropening, testosteron uit te wasemen. Halleluja and praise the lord, dat hij dit voor elkaar heeft gekregen met een menselijk lichaam. Ik ben me er niet van bewust dat ik hem aan sta te staren met mijn mond open tot ik zijn stem tot in mijn wazige brein hoor doordringen. "Kan ik iets voor u doen?" Zijn brede borst is bedekt met krulletjes waar de zweetdruppeltjes tussendoor kringelen en ze verdwijnen in het driehoekje haar dat vanaf zijn buik in zijn broekband verdwijnt. Dat hoor ik NIET te hebben gezien. Ik hoor er zéker niet zo smachtend naar te kijken en ik moet mijn ogen eigenlijk losrukken. Dit is niet de impressie die ik wil achterlaten! "Ik...eh..." mompel ik, "heb een afspraak, denk ik." Hij kijkt me onderzoekend aan en veegt ondertussen met de handdoek over zijn borst. "Dat denkt u? En waaraan ligt het of u wel een afspraak heeft of niet?" Ik zie hoe zijn mondhoek omhoog schiet, alsof hij zijn lachen probeert in te houden en hoe hij zijn best doet om me serieus aan te kijken. "Ik eh... Ik ben verkeerd denk ik. Het spijt me." Nu pas kijkt hij over mijn schouder naar het lege bureau. "SYLVIA!" brult hij. Ik heb echt medelijden met dat arme kind, dat waarschijnlijk alleen even wilde plassen, maar nu de woede van deze adonis over zich heen krijgt. "Ik reken later wel met haar af, zegt hij

kortaf. “Maar nu terug naar u, Mevrouw...?” Hij pauzeert een seconde om mij de kans te geven mijn naam te noemen en steekt zijn hand uit. “Van Vliet,” mompel ik, met tegenzin. “Sanne van Vliet. En ik had een afspraak met Meneer Huizing.” Ik kijk verlegen naar de punten van mijn schoenen en wacht tot hij wat zegt. Voornamelijk tot hij zegt dat hij niet Meneer Huizing is, want dat zou ik niet aankunnen. “Waarom sta je dan bij de Personeelsfitnessruimte, Sanne?” Als ik over zijn schouder kijk, zie ik inderdaad gewichten liggen en een loopband staan. Ik wijs op de deur. “Daarom zit er dus geen plaatje!” zeg ik onnozel. En hij knikt bevestigend. Alsof hij het tegen een kleuter heeft. “Daarom zit er geen plaatje. Goed zo!” Ik heb er wel eens van gehoord hoor, dat er bedrijven zijn die een sportschool voor hun werknemers in het gebouw hebben, maar dat verwacht je niet gewoon midden in een kantoorpand. Of dat die personeelsleden half naakt zijn daar binnen. Het valt hem ook op, dat ik langer kijk dan nodig is. “Ik ben alleen. Geen vrouwelijke collega’s die zich geïntimideerd kunnen voelen omdat ze naar mijn goddelijke lijf moeten kijken.” Hij spant zijn armspieren aan en laat mij zijn spierballen zien. “Ik ben nog steeds op zoek naar Meneer Huizing!” zeg ik streng. Ik moet echt moeite doen om mijn blik op zijn gezicht te houden en niet af te laten zakken. God, wat had ik ervoor over gehad om dat met goed fatsoen te kunnen doen. Eén blik maar. “Daar ergens, vraag maar aan de receptioniste.” Alsof hij niet weet dat die niet op haar plaats zit en dat ik, áls ik het gevraagd had, ik niet hier aangeklopt had. Ik heb één voordeel, mijn gebed is verhoord en dit is niet Meneer Huizing. Als ik nog eens op mijn horloge kijk, zakt de

moed me in de schoenen. Ik sta hier met een halfnaakte man te bekvechten, terwijl ik eigenlijk al aan tafel bij een uitgever zou moeten zitten, de papieren voor mijn neus waar ik mijn handtekening op moet zetten. Ik vraag me af of mijn kans nu verkeken is, nu ik te laat ben. Er komt een getinte man met grote stappen de gang in en hij loopt, driftig om zich heen kijkend, naar de lege balie toe. Hij zet zijn handen erop en kijkt naar de lege stoelen naast de lift, alsof hij ergens naar op zoek is. Nét iets te laat, dringt het tot me door dat dit wel eens Meneer Huizing zou kunnen zijn en dat hij hoogstwaarschijnlijk op zoek is naar mij. Op het moment dat ik dat door heb heeft hij zich al omgedraaid en beent terug zijn kantoor in. De deur slaat met een harde klap dicht. Kwaad kijk ik de man tegenover me aan. “Je snapt wel dat ik nu te laat ben omdat jij niet gewoon even kon wijzen waar hij zat?” Hij haalt zijn schouders op. “Ik werk hier ook nog niet zo lang, ik weet het niet.” Hij steekt me zijn hand toe. “Dave Schepers!” zegt hij. “Ik bedoel, ik ben Dave, en sorry, dat ik niet meteen zei dat je hier verkeerd was.” Ik mompel iets dat best door kan gaan voor “Prima” en draai me dan zo snel ik kan op die hakken om. Misschien dat ik het nog kan uitleggen als ik eenmaal bij die Huizing aan tafel zit. Net voor ik op de deur klop, zie ik hoe Dave ontspannen tegen de deur van de kleine sportschool aan staat geleund, kletsend met een collega, terwijl hij me nog een laatste keer nazwaait. Ik haal diep adem en klop dan op de deur van Meneer Huizing. “BINNEN!” roept een zware en niet erg vriendelijke stem. Daar gaat hij dan. Nu of nooit. “Ja?” Hij zit in een diepe leren stoel, zo eentje die je verwacht bij een dure advocaat. Ik

stamel: "Ik geloof dat wij een afspraak hadden Meneer Huizing, ik ben Sanne van Vliet." Zijn ogen nemen me van boven naar beneden op. "U bent te laat," zegt hij en richt zijn aandacht weer op de map op zijn bureau. De moed zakt me meteen weer in mijn (hoge) schoenen. "Er z...z...zat niemand achter de balie," stotter ik. "Ik ben daarnet gaan kijken en er zat niemand achter de balie, maar er zat ook niemand op de stoel in de wacht ruimte." Ik voel hoe de tranen in mijn keel omhoog kruipen. Mijn ogen lopen vol en voor ik het kan tegenhouden sta ik te trillen op mijn benen, lopen de tranen over mijn wangen naar beneden en sta ik met knikkende knieën te huilen. Meneer Huizing staat geschrokken op. "Zo bedoelde ik het nou ook weer niet, doe eens rustig!" Uit het borstzakje van zijn colbertje haalt hij een schone, gestreken, linnen zakdoek en stopt die in mijn hand. "En nu, leg eens uit, wat er precies aan de hand is?" Voor hem, op zijn bureau zie ik dat de map die hij net bekeek mijn manuscript bevat. Ik wijs erop. "Ik ben gewoon bang dat ik het nu verpest heb. Dat ik mijn enige kans verspeeld heb. Ziet u, er zat niemand aan de balie en ik dacht, als ik nu zelf ga zoeken dan kom ik tenminste op tijd en toen kwam ik bij de sportschool uit en omdat er geen plaatje op de deur zat dacht ik dat dat misschien uw kantoor zou zijn en toen was daar die halfnaakte man... Hij steekt zijn hand op. "Misschien kunt u het beste een paar keer ademhalen voor u verder praat," zegt hij vaderlijk. Adem. Goed idee. Nadenken voor ik iets zeg. Zuurstof. Ik adem een paar keer diep in en uit en veeg daarna over mijn ogen met de zakdoek, waar ik meteen weer spijt van heb als ik de zwarte vegen van de mascara zie. Shit.

“Laten we gewoon opnieuw beginnen, en doen waarvoor u gekomen bent. We gaan het hebben over uw manuscript en wat wij voor u kunnen betekenen, of moet ik zeggen, u voor ons? En zeg maar John, hoor.” In het uur dat volgt praten we over mijn manuscript, over mijn ambities om schrijfster te worden, over redigeren en over wat er nog moet veranderen, maar als ik dan eindelijk het felbegeerde papiertje onder mijn neus krijg, kan ik niet wachten om het te tekenen. “Wacht even!” roep ik, als John het contract wil tekenen. Ik rommel in mijn tasje en trek mijn mobiel eruit. “Ik móet dit vastleggen. Hier moet ik een foto van hebben!” Ik druk snel af en als ik de pen overneem om mijn handtekening te zetten, duw ik hem met een vragende blik mijn telefoontje in zijn hand. Hij lacht alleen maar. Hij krijgt waarschijnlijk elke dag wel een paar mensen zoals ik aan zijn bureau en het zal echt niets nieuws zijn dat ze een foto willen van het moment dat ze de eerste stap zetten om een gepubliceerd auteur te worden. “Welkom bij FunBooks,” zegt hij nog. Met een lach, die ik de eerste uren niet meer van mijn gezicht gepoetst krijg, verlaat ik, na nog een laatste handdruk en de belofte dat we elkaar deze week nog spreken, zijn kantoor.

Doordat ik met mijn hoofd in de wolken loop, zie ik Dave pas op het moment dat ik keihard tegen zijn gespieerde borst op bots. Dit keer zit daar een overhemd overheen en een stropdas, maar het is duidelijk te zien dat hij veel en intensief sport.

“Ik zie dat het gelukt is?” Hij wijst op het contract dat ik in mijn hand heb. Ik kan alleen maar gelukzalig knikken.

“Hij zei dat het lang geleden was dat hij iets op zijn bureau